

[Leif Hermann]

sker, at man må acceptere det som et faktum og ud fra det faktum indrette sine retshjælpsordninger. Rent faktisk har man jo også gjort det i nogen grad i skattesager, hvor der stilles sagkyndig bistand til rådighed i et vist omfang.

Hr. Hagen Hagensen henviste til mulighederne for at tegne en privat retshjælpsforsikring. Nu er dette forslag ikke nødvendigvis beregnet på mennesker, som i meget betydeligt omfang sikrer deres tilstedeværelse ved forsikringsdækning. Der findes ganske mange mennesker i dette land, som ikke har mulighed for – i hvert fald gør de det ikke – at sikre deres tilværelse i alle ender og kanter ved forsikringsdækning, og ofte er de ikke, selv om de gør det, opmærksom på retshjælpsforsikringsordningerne.

Dertil kommer, at det ikke forekommer os videre sympatisk, at man skal henvise et sådant område til privatisering. Det er et område, som i betydelig grad har offentlighedens interesse, og som i betydelig grad bør være styret af det offentlige. Derfor forekommer en henvisning til private retshjælpsforsikringer ikke særlig heldig, men det falder naturligvis godt i tråd med ønsket om, at det skal være økonomien, der er afgørende.

Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på flere forhold, men jeg skal koncentrere mig om spørgsmålet om, hvorvidt det er den rette myndighedsstruktur, vi har på dette område.

Det er muligt, at man kunne overveje – og det vil jeg ikke udelukke at vi kan drøfte i udvalget – hvorvidt et eventuelt uafhængigt organ skal tage stilling til fri proces-spørgsmålet. De eksempler, som hr. Lenger har nævnt, tyder på, at der kunne være noget at rette ved den eksisterende myndighedsstruktur, så jeg vil på forhånd være positivt indstillet over for en drøftelse herom. Nu er det jo også et beslutningsforslag og ikke et lovforslag, og det gør selvfølgelig forhandlingsrammerne noget bredere.

Til sidst vil jeg knytte en enkelt kommentar til ministerens bemærkninger om HT-sagen. Ministeren nævnte, at arbejdsgiverne fremhævede det, der skete, som et lovbrud, men jeg vil gerne spørge, hvor logikken kommer ind i forbindelse med tilsagnet om bevilling af fri proces, når det selvfølgelig forudsættes, at sagen skal behandles ved en domstol. Ministeren tager faktisk indirekte stilling til det resultat, domstolen skal nå til,

idet ministeren siger, at der var tale om et lovbrud. Dette er, som hr. Lenger var inde på, et domstolsanliggende, og den omstændighed, at arbejdsgiverne har betegnet noget som et lovbrud, kan dårlig være afgørende for, om det rent faktisk også er det.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Det er en meget generel betragtning fra ordføreren for forslagsstillerne, der kalder mig på talerstolen. Hr. Leif Hermann sagde, at retten sidder i tegnebogen, da han skulle karakterisere bl.a. min holdning til dette spørgsmål. Det synes jeg er helt ved siden af. Hvis hr. Leif Hermanns begrundelse for forslaget virkelig var den, at han ville prøve at undgå dette, synes jeg, man helt skulle lade være med at tale om indtægtsgrænser i forslaget, så skulle fri proces simpelt hen være et borgerkrav, som alle kunne få opfyldt, og der er mange andre ting i forslaget, som slet ikke skulle tages med.

Dette viser, at den betragtning, som vi har lagt vægt på heroppefra: at vi bliver nødt til at skæve til, hvor mange midler vi kan afsætte til dette, og så prøve på at få disse midler til at strække bedst muligt til, også er den, der bliver lagt til grund af dem, der har fremsat dette forslag, og jeg har meget svært ved at tro, at f.eks. socialdemokratiet ville være i stand til at følge hr. Leif Hermanns synspunkter i denne henseende. Det er naturligvis et spørgsmål om, hvor meget vi har råd til, og derefter om at anvende de penge på den socialt bedst mulige måde.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det fremgår af forslaget, at det er fremsat af tre partier: socialdemokratiet, SF og venstresocialisterne, men jeg tillader mig at gå ud fra, at man ikke dækker hinanden med hensyn til argumentationen. Jeg kan ikke tænke mig, at socialdemokratiet har samme opfattelse af HT-sagen og af afgørelsen vedrørende lokalplanerne i Københavns kommune som den, hr. Lenger giver udtryk for, og som hr. Leif Hermann har givet udtryk for. Jeg er ganske overbevist om, at socialdemokratiet og jeg er ganske enige i disse tilfælde, så der er åbenbart ikke samme baggrund for at fremsætte forslaget, og jeg gør opmærksom på, at det ikke er mig, der har